

PSYCHICKÁ NÁSILÍ - JAK VYÁŤIT

Číslo 03, 03. března 2009

Mám 17letou dcerku ve vlastní péči. S jejím otcem nevíme nic a ani nejsme manželé. Zůstala jsem s malou sama a tak mi hodně pomáhá moje maminka. Otec dcerky je Němec, žijící v Rakousku (dcerka má české občanství). Už po roce jsem od něj odešla, neboť jeho neustálým agresím se nedalo žít, bohužel totiž tehdy dokonce i k fyzickému napadání.

A od té doby spolu vedeme práci, a já stále bojuji s jeho urážkami, obviňováním, stálými vulgárními nadávkami a dokonce výhrůžkami o odebrání malého. Právě o ni nikdy zvláště nezajímal, to až v poslední době, kdy malá ukazuje své dovednosti, ho více zajímá. Úspěšný soud ohledně návštěv jsme neměli, jen mi byla určena rakouským soudem výše alimentů. Po vzájemné dohodě dojíždí k nám jednou za 14 dní na odpoledne. Když tu byl naposledy, tak moje maminka chtěla zabránit jeho nadávkám vůči mně, a on malou vzal do náručí, tiskl jí k sobě a začal po bytě utíkat a vyklíkovat, jací jsme lidé, že on ji miluje a my mu jí nechceme dávat a že je (jeho a malou) musíme nechat být. Situace byla hrozná, chudák dítě, ani nevzdala se co se děje. Já jsem musela nakonec raději odejít do vedlejšího pokoje, aby se situace uklidnila. Pak když odešel, tak malá začala na babičku nadávat a říkat, "že už jí nemá ráda, že je zlá a stejně s tatínkem odjede do Anglie, kde se bude učit anglicky, prý jí to táta říká, a taky aby si s ní táta mohl víc rozumět". Právě o něm nikdy jsem o něm s malou nepovídala, ale on si ji neustále zahrnuje dárkami, tak je pro ni hodný. Konflikt jsem se snažila vždy s malou raději vyhnout. Jeho jsem prosila několikrát, aby bral v potaz naše dítě a snažil se být klidným otcem i přes to, že spolu být nemůžeme. Pro nás neexistuje a jen "celá" rodina je základ pro dítě. Já jsem ale prý všechno zničila, takže teď zničí on... si nevím rady, strach se ho bojím a mám strach, že něco udělá - jde mu o pomstu a ta je daleko silnější než... nevíme, jakého zázemí pro dítě. Myslím, že kdyby se opravdu jako otec zajímal o dítě, tak se bude například informovat ve škole, jak se jí tam líbí, co kamarádi, co se učí v baletu, jestli něco nepotřebuje nebo třeba jestli není někdy nemocná... místo toho neustále se jí vyptává, malá snáší stále vyzvídání o mě, jestli u nás někdo spí, jestli mám kamaráda, jestli k nám někdo chodí a tak. Sice je biologický otec, ale ani neví, co stojí za výchovou dítěte. On s ní nebyl nikdy tak, aby se o ní 24 hodin chtěl starat. On říká, že by si najmul chůvu. Ale když on hodně pracuje, tak myslím, že to práce není dobré pro dítě, které je zvyklé na maximální obětavost, na náručí lásky, kdy rodič nehledí na to, jestli má čas, náladu... ani ne. Dcerka je vymodlené dítě, moc jí miluji, nedokážu si bez ní představit a proto se jí opravdu hodně věnuji, ale nejsem schopna bojovat s ním - v tomto jejím ranném věku s jejím tátou - vím, že to už bylo. Neustále se bojím, aby jí opravdu neodvezl, protože nyní můžeme kdykoliv kamkoliv do Evropy a kde já je pak budu hledat? Tak mi prosím poraďte, co mám dělat, poradit, kam se obrátit nebo jestli je nějaký postup, jak zabránit, aby mi jí nemohl odvézt. A takhle s ní manipulovat... Byla jsem se zeptat i na intervenčním centru, ale - v podstatě žádná velká rada. Když má někdo nebo malou sexuálně neobtěžuje, tak se s tím prý nedá nic dělat... Da